

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. Варна, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, Х СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Геновева Илиева

при участието на секретаря Славея Н. Янчева
като разгледа докладваното от Геновева Илиева Гражданско дело № 20223100102001 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от С. З. и Е. З. срещу Т. М. и З. М. искове с правно осн. чл. 439 ГПК за установяване в отношенията между страните недължимостта на сумата от **29 316 лв.**, ведно със законната лихва от 01.06.2006г. до окончателното изплащане на задължението по изпълнително дело № 20197120400593 по описа на ЧСИ И.С. с район на действие Окръжен съд – Варна, образувано въз основа на издаден изпълнителен лист, с който С. З. и Е. З. са осъдени да заплатят в условията на солидарност сума за уравнение на дялове, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение.

Претендират се и сторените по делото съдебно – деловодни разноски.

В исквата молба се твърди, че въз основа на влязло в законна сила съдебно решение, С. З. и Е. З. са осъдени да заплатят солидарно на Т. М. и З. М. сумата от 29 316 лв. за уравнение на дялове, ведно със законната лихва от 01.06.2006г. до окончателното ☐ изплащане.

По молба на вискателите, въз основа на издадения изпълнителен лист, е образувано изп. дело № 20077160400052 по описа на ЧСИ Н.Г., в което до прехвърлянето му при друг съдебен изпълнител през 2013г., са извършени изпълнителни действия, с които са наложени запови на вземания по трудови възнаграждения, пенсия и запови върху МПС. Изпълнителното производство следва да се счита прекратено по право на 11.01.2010г., като давността е започнала да тече от 11.01.2008г. След изпращането му при ЧСИ Р.Т., на осн. чл. 427, ал. 1 ГПК, е образувано изп. дело № 20137170400179, в хода на което е наложен запови върху МПС. Други изпълнителни действия не са извършени по инициатива на вискателите.

Считано от деня на прекратяването му по право, на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 22.03.2015г., следва да се счита, че е започнал да тече нов давностен срок. На 18.11.2019г. е образувано изп. дело № 2019712040053 по описа на ЧСИ И.С., след прехвърляне на изп. дело № 20137170400179 по описа на ЧСИ Р.Т., на осн. чл. 427, ал. 1 ГПК, в което са наложени запови на вземания за трудови възнаграждения и пенсии. Твърди се, че в периода

от 11.01.2008г. до 18.11.2019г., са изтекли повече от 5 години. Следователно е настъпил е нов факт – изтичане на предвидения в закона давностен срок, имащ за последица недължимост на вземането по изпълнителното производство, поради което се настоява за уважаване на предявените иски по чл. 439 ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК, ответниците Т. М. и З. М., са депозирали писмен отговор, със който се оспорват предявените иски. Поддържа се, че давността за вземането не е изтекла, а е била прекъсвана с предприемането на изпълнителни действия, за които длъжниците са били своевременно уведомявани.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С влязло на 01.06.2006г. в законна сила съдебно решение № 390/09.03.2006г., поправено с решение № 942/09.05.2006г., влязло в сила на 04.07.2006г. и двете, постановени във фазата по извършване на делбата по гр.д. № 5546/1998г. по описа на Районен съд - Варна /л. 203 – 207 от изп. дело № 593/2019г./, в полза на страните по делото, са поставени в дял недвижими имоти, подробно индивидуализирани в съдебните актове.

За уравниение на дяловете, С. З. и Е. З. са осъдени да заплатят солидарно в полза на Т. М. и З. М., сумата от 29 316 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в шестмесечен срок от влизане в сила на решението за възлагане.

На 15.02.2007г. в полза на Т. М. и З. М., е издаден изпълнителен лист, с който С. З. и Е. З. са осъдени да им заплатят солидарно сумата от 29 316 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в шестмесечен срок от влизане в сила на решението за възлагане или от 01.06.2006г.

По молба на вискателите и въз основа на издадения изпълнителен лист, на 20.02.2007г. при действието на ГПК /отм./, е образувано изпълнително производство по изпълнително дело № 20077160400053 по описа на ЧСИ Н.Г. с район на действие Окръжен съд – Варна, което е било присъединено към изп. дело № 20077160400052, образувано по молба на друг вискател в полза на когото в същото делбено производство са присъдени суми за уравниение на дяловете.

В молбата, вискателите Т. М. и З. М. изрично са поискали налагането на възбрана върху недвижим имот, представляващ апартамент на трети етаж в жилищна сграда, находяща се в гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №**.

В конкретния случай, ищите се позовават на факти, настъпили след влизане в съдебните изпълнителни основания или от **04.07.2006г.**, имащи за последица погасяване на правото на принудително изпълнение.

В настоящия случай, спорните по делото въпроси са правни. Те са свързани с действието на ППВС № 3/18.11.1980г. и на ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, значението на настъпилата перемция за давността, в случай, че е настъпило основание за прекратяване на изпълнителното производство, дали в случаите на множество солидарни длъжници, перемцията е допустимо да настъпи само по отношение на един от тях и независимо от това, че в същия период са предприемани действия срещу останалите, или за настъпване на перемцията е достатъчно да е налице бездействие на вискателя по отношение на всеки от солидарните длъжници, както и дали прекъсването на давността срещу един солидарен длъжник произвежда действие спрямо останалите.

По въпроса относно действието на ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е формирана съдебна практика с решения по гр.д. № 2382/2017г. на ВКС, IV ГО и по гр. д. № 2917/2018г. на ВКС IV ГО, която се споделя от настоящия състав, и с която е дадено разрешение, че отмяната на ППВС 3/1980г. поражда действие от датата на обявяване на ТР № **2/26.06.2015г.** и се прилага единствено от тази дата и само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези приключили преди това.

Прекратяване на изпълнителното производство, ако не се дължи на несъществуване на изпълняемото право, не заличава ефекта на прекъсване на давността, породен от образувания изпълнителен процес. От деня на прекратяване на изпълнителното производство започва да тече нова давност /чл. 117, ал. 1 ЗЗД/.

С т. 10 от ТР № 2/ 26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено противоположно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира.

В същото ТР е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

В мотивите е прието, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемане на всеки отделен изпълнителен способ и с извършване на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочени са следните примери: насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещта, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т.н. до постъпване на парични суми от проданта или плащания от трети задължени лица.

По въпроса за настъпилата перемция за давността е налице противоречива съдебна практика, която е дала основание за образуване на тълкувателно дело № 2/2023г. на ОСГТК на ВКС.

До постановяване на такова, настоящият съдебен състав възприема разрешението, дадено в решение №10/16.02.2016г. по г.д.№3231/2014г. на ВКС, III г.о.; решение №37/24.02.2021г. по г.д.№1747/2020г. на ВКС, IV г.о.; решение №3/04.02.2022г. по г.д. №1722/2021г. на ВКС, IV г.о. и в решение №127/12.07.2022г. по г.д.№2884/2021г. на ВКС, III г.о. В тях е прието, че перемцията е без правно значение за давността и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемцията, не се съотнасят към основанието по чл.116, б.„в“ от ЗЗД. Изложено е още, че давност не тече и в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не приложи правилата на чл.129 ГПК.

В случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите. Тоест, предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК подлежат на установяване за всеки един длъжник поотделно. Когато вискателят е предпочел да насочи принудителното изпълнение спрямо един от солидарните длъжници, бездействието по отношение на останалите е обвързано от предвидената в чл. 433, ал. 1, т. 8

ГПК санкция – прекратяване на изпълнителното дело спрямо тях. В този смисъл са следните съдебни актове: решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС и др., която съдебна практика съдът възприема до постановяване на ТР по тълк. Дело № 2/2023г. на ОСГТК на ВКС.

Съгласно чл. 125, ал. 1 ЗЗД прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите.

В конкретния случай, от влизане в сила на съдебните решения по гр.д. № 5546/1998г. по описа на Районен съд – Варна на 04.07.2006г., е започнал да тече нов давностен срок от пет години, съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

Доколкото изпълнителното производство е било образувано на **20.02.2007г.**, приложение следва да намери именно ППВС 3/1980г., предвиждащо че погасителна давност не тече, докато изпълнителния процес трае. Следователно, с образуването на изпълнителното дело на 20.02.2007г. давността, започнала да тече от **04.07.2006г.**, е била прекъсната, но също така и спряна. Спиране на протичането ѝ би било преустановено от прекратяване на изпълнителното дело по силата на закона.

След проучване на имущественото състояние на длъжниците по изпълнението, за времето от **04.07.2006г. до 04.07.2008г.**, съдебният изпълнител, е наложил заповед върху трудовото възнаграждение, получавано от С. З. на 18.01.2008г. и заповеди върху МПС, собствени на същия длъжник на 17.01.2008г. За времето от **04.07.2008г. до 04.07.2010г.** изпълнителни действия спрямо този длъжник не са извършвани.

За периода от **04.07.2006г. до 04.07.2008г.**, спрямо Е. З., не са били предприети никакви изпълнителни действия.

Съобразявайки, че вискателите не са поискали извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, то изпълнителното производство спрямо двамата длъжници, е било прекратено по силата на закона, на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК без да е било необходимо постановяване на нарочно постановление за прекратяване от съдебния изпълнител. Прекратяването не заличава ефекта на прекъсване на давността.

За периода от 05.07.2010г. до 26.06.2015г., длъжникът С. З. е извършил доброволни плащания на 26.01.2011г.; 28.05.2011г.; на 30.06.2011г.; 03.08.2011г.; 29.08.2011г.; 30.09.2011г.; 31.10.2011г.; 30.11.2011г.; 20.12.2011г.; 27.01.2012г.; 29.05.2012г.; 02.07.2012г.; 02.08.2012г.; 03.10.2012г.; 07.11.2012г.; 29.11.2012г. по сметка на съдебния изпълнител. Макар наредител да е съпругата му Е. З., сумите следва да се считат постъпили за погасяване дълга на двамата длъжници.

На 11.08.2011г., е наложен заповед върху получаваната от длъжника С. З. пенсия.

За периода от 05.07.2008г. до 05.07.2010г. вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия спрямо Е. З., поради което изпълнителното производство спрямо нея, следва да се счита прекратено по право, на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Длъжникът по изпълнението е извършил доброволни плащания, както следва: на 26.01.2011г. и на 23.02.2011г.

По молба на вискателите от 20.09.2012г. и 25.01.2013г., изпълнителното дело е изпратено за продължаване на изпълнителните действия при ЧСИ Р.Т. с район на действие Окръжен съд – Варна, на осн. чл. 427, ал. 5 ГПК, при когото е образувано изп. дело № 20137170400179.

С молба от 11.03.2013г. на вискателите е наложен заповед върху МПС, собствени на С. З., считано от 10.05.2013г.

По особената сметка на съдебния изпълнител Р.Т. са постъпили парични средства, чрез два превода на суми от ЧСИ Н.Г., внесени от длъжниците по изпълнението. Извършени

са общо 29 превода на парични средства по сметка на ЧСИ Р.Т. в периода от 19.08.2013г. до 18.02.2019г. с наредител Е. З..

Изпълнителното дело е изпратено за продължаване на изпълнителните действия при ЧСИ И.С. с район на действие Окръжен съд – Варна по молба на взыскателите от 04.11.2019г. под № 20197120400593.

Искане за извършване на изпълнителни действия от страна на взыскателите е направено на 28.10.2021г. с молба за налагане на заповед върху дружествени дялове в „Амбулатория – Медицински център за специализирана медицинска помощ ЕВА“ ЕООД, собствени на С. З..

При действието на ТР № 2/ **26.06.2015** година, постановено по тълк. д. № 2/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС, давността е продължила да тече, но е прекъсната с всяко едно от извършените от Е. З. плащания на парични суми по изпълнителното дело. С погасяване на част от вземането чрез плащане, извършено в периода от 26.06.2015г. до 18.02.2019г., длъжникът по изпълнението е признал вземането, поради което давността е прекъсната, на осн. чл. 116, б. „а“ ЗЗД. От прекъсването на давността, считано от 19.02.2019г. започва да тече нова давност, която до подаване на исковата молба – 20.09.2022г., не е изтекла, поради което искът по чл. 439 ГПК, предявен от Е. З., следва да бъде отхвърлен.

В периода от 26.05.2015г. до 26.05.2020г. изпълнителни действия спрямо солидарния длъжник С. З. не са предприети нито от взыскателите, нито служебно от съдебния изпълнител. Независимо от настъпилата перемция, давността за вземането, е изтекла към 28.10.2021г., на която дата е поискано налагането на заповед върху дружествени дялове. Изтеклата давност не може да бъде прекъсната с предприемане на изпълнителни действия, поради което предприемането на такива на посочената дата и след нея, е без правно значение.

Предвид изложеното, отрицателният установителен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК, предявен от С. З., следва да бъде уважен.

При този изход на спора в полза на С. З. следва да се присъдят разноски в размер на 1 345 лв., представляваща половината от сторените в общ размер на 2 690 лв., на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като уговореният и заплатен адвокатски хонорар е в по-нисък размер от минималния от 2 995, 28 лв. по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В полза на Т. М., следва да се присъди сумата от 1 497, 50 лв., представляваща уговорен и заплатен адвокатски хонорар по предявения срещу нея иск, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от С. П. З., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Д.“ № ** срещу Т. С. М., ЕГН ***** и З. Ц. М., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №** иск, че С. П. З., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Д.“ № ** **НЕ ДЪЛЖИ** на Т. С. М., ЕГН ***** и З. Ц. М., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №** сумата от **29 316 лв. /двадесет и девет хиляди триста и шестнадесет лева/**, ведно със законната лихва от 01.06.2006г. до окончателното изплащане на задължението, която сума е осъден да заплати солидарно с Е. С. З., ЕГН ***** по изпълнително дело № 20197120400593 по описа на ЧСИ И.С. с район на

действие Окръжен съд – Варна, образувано въз основа на издаден изпълнителен лист, с който С. З. и Е. З. са осъдени да заплатят в условията на солидарност сума за уравниение на дялове, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение, на осн. чл. 439, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Т. С. М., ЕГН ***** и З. Ц. М., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на С. П. З., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Д.“ № ** сумата от **1 345 лв. /хиляда триста четиридесет и пет лева/**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноси, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. С. З., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Д.“ № ** срещу Т. С. М., ЕГН ***** и З. Ц. М., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №**, иск за установяване в отношенията между страните недължимостта на сумата от **29 316 лв. /двадесет и девет хиляди триста и шестнадесет лева/**, ведно със законната лихва от 01.06.2006г. до окончателното изплащане на задължението, която сума е осъден да заплати солидарно със С. П. З., ЕГН ***** по изпълнително дело № 20197120400593 по описа на ЧСИ И.С. с район на действие Окръжен съд – Варна, образувано въз основа на издаден изпълнителен лист, с който С. З. и Е. З. са осъдени да заплатят в условията на солидарност сума за уравниение на дялове, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение, на осн. чл. 439, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Е. С. З., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Д.“ № ** **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. С. М., ЕГН ***** и З. Ц. М., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. Варна, кв. „В.“, ул. „Г.“ №** сумата от **1 497, 50 лв. /хиляда четиристотин деветдесет и седем лева и петдесет ст./**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноси, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването на препис от акта на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____